

RADA STARŠÍCH

Eragon prudko otvoril oči, prekotúlal sa na okraj postele a rozliadol sa po izbe ponorenej do tlmeného svetla z napoly stiahnutého lampáša. Sedel a pozoroval spiacu Zafiru. Svalnaté boky sa jej rytmicky dvíhali a klesali, keď šupinatými nozdrami naberala vzduch do pľúc obrovských ako kováčske mechy. Eragon si pomyslel na nespútaný oheň, ktorý už dokázala v sebe nahromadiť a s ohlušujúcim revom vypustiť z tlamy, kedy sa jej zachcelo. Bol to desivý pohľad, keď z nej prúdili plamene, ktoré by dokázali roztaviť kov, no jej jazyku a slonovinovobielym zubom neublížili. Od chvíle, čo prvý raz vychrlila oheň počas Eragonovho boja s Durzom – keď sa k nim vrhla z vrcholu Tronjheimu –, bola na svoju šikovnosť neznesiteľne pyšná. Podchvíľou z nej vyšľahol plameň a využila každú príležitosť, aby niečo podpálila.

Keďže Isidar Mithrim bol rozbitý na kusy, Eragon so Zafirou už nemohli bývať v dračej dvorane nad ním. Trpaslíci im ponúkli ubytovanie v starej strážnici na najspodnejšom poschodí Tronjheimu. Bola to veľká miestnosť, ale strop bol nízky a steny tmavé.

Keď si Eragon spomenul na udalosti predošlého dňa, zmocnila sa ho hlboká sklúčenosť. Zahmlili sa mu oči a po lícach sa mu nezadržateľne začali kotúľať slzy – jednu z nich zachytil do dlane. O Aryi nemali nijaké správy až do neskorého večera, keď sa vyčerpaná, s rozodratými nohami vynorila z tunela. Napriek obrovskej snahe – a všetkým čarom, ktoré ovládala – sa jej urgalovia stratili.

„No našla som toto,“ povedala a podala mu fialový habit jedného z dvojčiat, roztrhaný a zakrvavený, spolu s Murtaghovou tunikou a jeho koženými šermiarskymi rukavicami. „Ležalo to na okraji hlbokaj čiernej priepasti, na ktorej dno už nijaká chodba nevedie. Urgalovia museli vziať ich brnenia aj zbrane a hodiť telá dolu. Pokúšala som sa aj o nazeranie, ale nevidela som nič, len tiene bezodnej hĺbočiny.“ Jej oči sa stretli s Eragonovými. „Je mi to ľúto, sú preč.“

Eragon, ponorený do trudných myšlienok, teraz oplakával Murtagha. Ťaživý pocit straty a hrôzy bol o to strašnejší, že v predchádzajúcich mesiacoch ho zakúsil už viackrát.

Zahľadel sa na slzu na svojej dlani – malú ligotavú kvapku – a rozhodol sa, že sa tých troch pokúsi nájsť sám. Vedel, že je to zúfalý a zbytočný pokus, ale musel sa presvedčiť, že Murtagh je naozaj neodvratne preč. No nebol si celkom istý, či chce uspieť tam, kde Arya zlyhala, a či sa bude cítiť lepšie, keď uvidí Murtagha ležať dolámaného na dne priepasti hlboko pod Farthen Dûr.

„*Draumr kópa*,“ vyslovil pošepky. Kvapku zahalila tma a premenila ju na malú bodku noci na jeho striebornej dlani. Mihol sa akýsi pohyb, ako keď popred mesiac zastretý mrakmi preletí vták... a potom nič.

K prvej slze pribudla ďalšia.

Eragon sa zhlboka nadýchol, oprel sa a pokúsil sa upokojiť. Hneď ako sa po Durzovom zásahu uzdravil, uvedomil si, že prežil len vďaka šťastnej náhode – a bol to veľmi pokorujúci pocit. *Pokiaľ sa znova stretnem s nejakým Tieňom alebo s niektorým z ra'zakov, alebo dokonca s Galbatorixom, musím byť oveľa silnejší, ak z toho chcem vyjsť ako víťaz. Brom ma mohol naučiť viac, viem to. A bez neho mi zostáva len jediná šanca: elfovia.*

Zafirín dych sa zrýchlil, potom otvorila oči a naširoko zívla. *Dobré ráno, maličký.*

Dobré? Pozrel dolu a rukami zatlačil do matraca. Je to hrozné... Murtagh a Ažihad... Prečo nás hliadky v tuneloch nevarovali pred

urgalmi? Nemohli predsa sledovať Ažihadovu skupinu nepozorovane. Arya má pravdu, je to veľmi čudné.

Pravdu sa už nikdy nedozvieme, odvetila Zafira jemne. Postavila sa a zavadila krídlami o strop. *Mal by si sa najesť a potom musíme zistiť, čo Vardeni plánujú. Nesmieme strácať čas, nového vodcu môžu zvoliť za pár hodín.*

Eragon prikývol a spomenul si, ako sa včera rozchádzali: Oriek utekal zvestovať novinu kráľovi Hrothgarovi, Jörmundur sprevádzal Ažihadovo telo na miesto, kde bude až do pohrebu uložené, a Arya stála obďaleč a sledovala, čo sa deje.

Eragon vstal, pripásal si meč a zavesil na plece luk. Potom sa zohol a zdvihol Zafirino sedlo. Telom mu ako blesk prebehla ostrá bolesť, ktorá ho zrazila na zem. Zvíjal sa a pokúšal sa dotknúť chrbta. Mal pocit, akoby ho niekto píľil napoly. Zafira zavrčala, lebo prenikavá bolesť doľahla až k nej. Pokúšala sa ho v mysli upokojiť, ale nedokázala jeho utrpenie zmierniť. Inštinktívne zdvihla chvost, akoby sa chystala na boj.

Trvalo minúty, kým záchvat povolil a odznel posledný záchvев bolesti. Eragon sťažka lapal dych. Tvár mal zmáčanú potom, vlasy sa mu lepili a páľili ho oči. Chytil sa za chrbát a opatrne si ohmatal jazvu. Bola horúca a zapálená, citlivá na dotyk. Zafira sklonila hlavu a nosom sa dotkla jeho ruky. *Ach, maličký môj...*

Tentoraz to bolo ešte horšie, povedal a s námahou sa driapal na nohy. Oprel sa o ňu, utrel si pot a potom opatrne vykročil k dverám.

Vládzeš chodiť?

Musíme ísť. Ako drak a Jazdec máme povinnosť verejne sa vyjadriť k budúcej hlave Vardenov a možno dokonca ovplyvniť jej výber. Nezbúďaj, že máme silnú pozíciu: medzi Vardenmi sa tešíme veľkej úcte. Aspoňže tu nie sú dvojčatá, aby si to postavenie uchmatli pre seba. To je na celej situácii jediná dobrá vec.

Súhlasím. No Durza by mal aspoň tisíc rokov trpieť v mukách za to, čo ti urobil.

Zavrčal. *Len sa drž blízko pri mne.*

Spoločne prešli Tronjheimom do najbližšej kuchyne. V chodbách a halách sa ľudia zastavovali, klaňali sa im a mumľali slová *Argetlam* alebo *Tieňobijca*. Klaňali sa mu dokonca aj trpaslíci, i keď nie tak často. Eragon si všimol sklúčené, vyčerpané tváre a tmavé oblečenie na znak smútku. Ženy boli väčšinou celé v čiernom a tváre im zakrývali čipkové závoje.

V kuchyni si Eragon s kamenným podnosom zasadol k nízke-
mu stolu. Zafira ho starostlivo sledovala pre prípad, že by dostal
ďalší záchvat. Niekoľko ľudí sa ho pokúsilo osloviť, ale ona vyhrnu-
la hornú peru, zavrčala a zahňala ich preč. Eragon sa babral v jedle
a tváril sa, že vyrušovanie nevníma. *Čo myslíš, kto dokáže prevziať
vládu nad Vardenmi, keď sú Ažihad a dvojčatá mŕtvi?* spýtal sa na-
koniec, aby odpútal svoje myšlienky od Murtagha.

Zaváhala. *Mohol by si to byť aj ty, pokiaľ by sa Ažihadove slová
vysvetľovali ako požehnanie a súhlas s твоjím vodcovstvom. Málokto
by sa postavil proti. No nebolo by to múdre rozhodnutie. Je to cesta, na
ktorej vidím veľa úskalí a problémov.*

Súhlasím. *Arya by navyše bola určite proti a to by bol pre nás
veľmi nebezpečný nepriateľ. Elfovia nemôžu klamať, keď hovoria sta-
rodávnym jazykom, ale v našom jazyku im v tom nič nebráni – mohla
by poprieť Ažihadove slová, keby sa jej to hodilo. Nie, netúžim sa stať
vodcom... A čo tak Jörmundur?*

*Ažihad ho považoval za svoju pravú ruku. No my, bohužiaľ, vieme
o ňom i o ostatných vardenkých vodcoch len veľmi málo. Sme tu príliš
krátko. A keďže nepoznáme súvislosti, budeme si musieť vytvoriť úsu-
dok len na základe pocitov a dojmov.*

Eragon krúžil kúskom ryby okolo kôpky kaše z akýchsi rozpu-
čených hlúz. *Nezabúdaj na Hrothgara a jednotlivé klany trpaslíkov...
tí nezostanú potichu, tiež sa budú chcieť vyjadriť. Elfovia, s výnimkou
Arye, do otázky následníctva zasiahnuť nemôžu – rozhodnutie padne,
skôr než k nim správa dorazí. Trpaslíkov však nemožno vynechať –
ani by to nepripustili. Hrothgar je na strane Vardenov, ale ak sa proti*

nemu postaví väčšina klanov, mohli by ho dohnať k tomu, že podporí niekoho, kto sa za veliteľa nehodí.

A kto by to mohol byť?

Nejaká ľahko manipulovateľná osoba. Privrel oči a oprel sa. A to by mohol byť vo Farthen Dúr ktokolvek, doslova hocikto.

Obaja hodnú chvíľu sedeli a uvažovali, čo ich čaká. Eragon, niekto za tebou prišiel, ozvala sa Zafira. *Nechce sa dať odplasiť.*

Áno? Prudko otvoril oči a žmúril, kým si nezvykol na svetlo. Pri stole stál poblednutý chlapec. Nespúšťal oči zo Zafiry, akoby sa bál, že sa ho pokúsi zožrať. „No, čo máš?“ spýtal sa Eragon, ale nie nevlúdne.

Chlapec sa vyľakane strhol, zmiatol sa a potom sa uklonil. „Argetlam, volajú ťa, aby si prehovoril pred Radou starších.“

„A to je kto?“

Tá otázka vyviedla chlapca z miery ešte viac. „Rada je... sú to... ľudia, ktorých sme si my – teda Vardeni – zvolili, aby v našom mene rokovali s Ažihadom. Sú to jeho radcovia, ktorým veril, a teraz si želajú stretnúť sa s tebou. Je to veľká pocta,“ uzavrel a po tvári mu prebehol letmý úsmev.

„A ty ma tam máš doviest’?“

„Áno.“

Zafira sa spýtavo pozrela na Eragona. Pokrčil plecami, nechal jedlo nedojedené a kývol chlapcovi, aby im ukázal, kadiaľ majú ísť. Chlapča celou cestou dychtivými očami obdivovalo Zar’rok a potom hanblivo sklopilo zrak.

„Ako ťa volajú?“ spýtal sa Eragon.

„Jarša, pane.“

„Pekné meno. Odovzdal si odkaz ako ozajstný posol, môžeš byť na seba hrdý.“ Jarša sa rozžiaril a od radosti až poskočil.

Došli k vypuklým kamenným dverám a Jarša ich otvoril. Za dverami bola kruhová miestnosť s nebovomodrou kupolou, na ktorej boli zobrazené súhvezdia. V strede komnaty stál okrúhly mramorový stôl zdobený vykladaným erbom klanu Dúrgrimst Ingeitum – s kladivom

v kruhu z dvanástich hviezd. Pri ňom sedel Jörmundur a dvaja ďalší muži, jeden dlháň a druhý plecnatý a široký, potom žena so scvrknutými ústami, s očami položenými blízko pri sebe a so zmalovanými lícami a ďalšia žena s ohromnou záplavou šedivých vlasov nad plnou tvárou poznačenou vekom, s ktorou ostro kontrastovala dýka vykúkajúca spomedzi jej mohutných prs uväznených v korzete.

„Môžeš odísť,“ prepustil Jörmundur Jaršu, ktorý sa krátko uklonil a vyšiel.

Eragon si uvedomoval, že ho pozorujú, a preto pomaly prešiel očami celú miestnosť a sadol si doprostred radu prázdnych stoličiek, takže členovia Rady sa museli vo svojich kreslách obrátiť, aby naňho videli. Zafira sa usadila hneď zaňho, cítil jej horúci dych na temene hlavy.

Jörmundur sa napoly postavil, zľahka sa uklonil a potom si znova sadol. „Ďakujem, že si prišiel, Eragon, aj keď ty sám si utrpel ťažkú stratu. Toto je Umérth,“ ukázal na dlháňa, „a toto Falberd,“ obrátil sa k tučniakovi. „A toto sú Sabrae a Elessari,“ predstavil obe ženy.

Eragon im kývol a spýtal sa. „A čo dvojčatá? Boli členmi tejto Rady aj ony?“

Sabrae prudko pokrútila hlavou a poklopkala po stole dlhým nechtom. „Tí dvaja s nami nemali nič spoločné. Boli slizkí – dokonca horší ako slizkí –, pijavice, ktoré šli len za vlastným prospechom. Tí vôbec netúžili prinášať úžitok Vardenom. A tak v tejto Rade nemali miesto.“ Eragon cítil jej voňavku až z druhej strany stola, bola ťažká a prenikavá ako zahŕňajúci kvet. Pri tej myšlienke musel potlačiť úsmev.

„To by stačilo. Nie sme tu na to, aby sme debatovali o dvojčatách,“ vyhlásil Jörmundur. „Čelíme kríze, ktorú treba vyriešiť rýchlo a účinne. Ak Ažihadovho nástupcu nevyberieme my, urobí to za nás niekto iný. Hrothgar sa už s nami spojil a vyjadril nám sústrasť. Bol síce veľmi zdvorilý, ale kým my sa tu zhovárame, on už určite kuje vlastné plány. Nesmieme zabudnúť ani na *Du Vrangr Gata*, tunajších čarodejov. Väčšina z nich je oddaná Vardenom, ale človek nikdy nevie, čo urobia – ani v tých najlepších časoch. Lahko by sa postavili proti nám, keby z toho mohli vytĺcť niečo pre seba.

A preto potrebujeme tvoju pomoc, Eragon. Chceme, aby si potvrdil právoplatnosť voľby Ažihadovho nástupcu.“

Falberd sa s námahou postavil a oprel sa mäsitými rukami o stôl. „My piati sme sa už rozhodli, koho podporíme. Nikto z nás nepochybuje, že je to tá správna osoba. Ibaže,“ vztýčil tučný ukazovák, „prv než ti prezradíme, o koho ide, musíš nám dať čestné slovo, že nič z toho, o čom sa tu bude hovoriť – či už s nami budeš súhlasiť, alebo nie –, sa nedostane za steny tejto miestnosti.“

Prečo to odo mňa žiadajú? spýtal sa Zafiry.

Netuším, odpovedala a odrkla. Možno je to pasca... ale asi budeš musieť zariskovať a súhlasiť. Nezabúdaj však, že odo mňa nežiadali sľub mlčanlivosti. Takže pokiaľ bude treba, vždy môžem Aryi vyžradiť, o čom tu bola reč. Sú hlúpi, keď zabúdajú, že som rovnako inteligentná ako ktorákoľvek ľudská bytosť.

Eragona to upokojilo. „Dobre, máte moje slovo. A teraz, koho chcete postaviť na čelo Vardenov?“

„Nasuadu.“

To ho zaskočilo. Sklopil oči a rýchlo uvažoval. Nasuada mu ako následníčka vôbec nezišla na um – najmä pre jej mladosť, pretože bola od neho len o pár rokov staršia. Na druhej strane, samozrejme, neexistoval nijaký reálny dôvod, prečo by sa nemohla stať vodkyňou Vardenov. Lenže prečo chce Rada starších práve ju? Čo z toho budú mať? Spomenul si na Bromove rady a pokúsil sa zvážiť problém zo všetkých strán, lebo vedel, že sa musí rozhodnúť rýchlo.

Nasuada je silná, podotkla Zafira. Bude ako jej otec.

Možno máš pravdu. No z akého dôvodu si vybrali práve ju?

„A prečo nie ty, Jörmundur?“ spýtal sa Eragon, aby získal čas. „Teba Ažihad pokladal za svoju pravú ruku. Neznamená to, že by si mal po jeho smrti nastúpiť na jeho miesto?“

Členmi Rady prebehla vlna znepokojenia: Sabrae sa posadila v kresle ešte vzpriamenejšie a pevne zovrela ruky. Umérth a Falberd si vymenili zamračené pohľady, len Elessari sa usmiala, až dýka na jej hrudi poskočila.

„Pretože,“ začal Jörmundur, opatrne voliac slová, „Ažihad mal vtedy na mysli výhradne vojenské záležitosti, nič viac. Okrem toho som členom tejto Rady, ktorá má moc, len kým podporujeme jeden druhého. Bolo by šialené a veľmi nebezpečné, keby sa niekto z nás chcel povýšiť nad ostatných.“ Keď dohovoril, Rada si viditeľne vydýchla a Elessari dokonca potľapkala Jörmundura po ruke.

Ha! zvolala Zafira. Určite by prevzal moc, keby vedel prinútiť ostatných, aby ho podporovali. Len si všimni, ako naňho zazerajú. Akoby mali medzi sebou vlka.

Vlk uprostred svorky šakalov.

„Má podľa vás Nasuada dostatok skúseností?“ vypytoval sa ďalej Eragon. Elessari sa predklonila, až sa hrudou oprela o hranu stola. „Bola som tu už sedem rokov, keď sa k Vardenom pridal Ažihad. Sledovala som, ako Nasuada vyrastá z milého dievčatka na ženu, akou je dnes. Možno je občas trocha ľahkovážna, ale bude Vardenom dobrou vodkyňou. Ľudia ju budú milovať. A okrem toho ja,“ láskyplne sa poťapkala po hrudi, „a moji priatelia budeme vždy pri nej, aby sme ju viedli v neľahkých časoch. Vždy bude mať niekoho, kto jej ukáže cestu. Nedostatok skúseností nie je prekážkou, aby zaujala miesto, ktoré jej právom patrí.“

Vtedy Eragonovi konečne svitlo. Chcú mať v rukách bábku!

„Ažihadov pohreb bude pozajtra,“ vstúpil do debaty Umérth. „Hneď po pohrebe chceme Nasuadu vyhlásiť za novú vodkyňu Vardenov. Ešte sa jej musíme spýtať, ale určite bude súhlasiť. Chceme, aby si bol pri jej vymenovaní – potom nikto, dokonca ani Hrothgar, nebude môcť proti našej voľbe namietať. Zároveň chceme, aby si prisahal vernosť Vardenom. Vráti sa nám tak sebadôvera, o ktorú nás obrala Ažihadova smrť, a súčasne predídeme tomu, aby sa niekto pokúsil Vardenov rozštiepiť.“

Prisahať vernosť!

Zafira sa v duchu rýchlo spojila s Eragonom. *Všímni si, že ťa nežiadajú, aby si prisahal poslušnosť Nasuade – iba Vardenom.*

Áno. Chcú byť tými, kto vymenuje Nasuadu, aby dali všetkým najavo, že sú mocnejší ako ona. Mohli požiadať Aryu alebo nás, aby sme ju vymenovali. Ale tým by uznali, že ten, kto to urobí, stojí nad všetkými Vardenmi. Takto dajú najavo vlastnú nadradenosť nad Nasuadou, vďaka prísaha vernosti získajú vládu nad nami a ešte budú ťažiť z toho, že Nasuadu verejne podporil Jazdec.

„A čo ak vašu ponuku neprijmem?“ spýtal sa. „Čo sa stane v takom prípade?“

„Ponuku?“ zopakoval po ňom Falberd v pomykove. „Nič, samozrejme. Len strašne znevážiš celý ceremoniál, keď nebudeš pri Nasuadinom zvolení. Ak ju hrdina bitky o Farthen Dúr nevezme na vedomie, bude si myslieť, že jej to Jazdec urobil naschvál a že Vardenov nepokladá za hodných jeho služieb. Kto by uniesol takú hanbu?“

Jasnejšie to už povedať nemohol. Eragon pod stolom zovrel rukoväť Zar'roku. Chcelo sa mu vykriknúť, že je zbytočné nútiť ho násilím, aby podporoval Vardenov, pretože by to urobil tak či tak. Teraz sa však inštinktívne búril a chcel sa zbaviť pút, ktorými sa ho snažili k sebe priviazať. „Ak máte o Jazdcoch takú vysokú mienku, asi by bolo najlepšie, keby som na čele Vardenov využil svoje schopnosti ja sám.“

Atmosféra v miestnosti zhustla, že by sa dala krájať. „To by nebolo múdre,“ vyhlásila nakoniec Sabrae.

Eragon horúčkovo uvažoval, ako z tejto situácie vylučkovať.

Teraz, keď už Ažihada niet, povedala Zafira, bude asi nemožné udržať si nezávislosť od všetkých skupín, ako to od nás žiadal. Vardenov si v nijakom prípade nesmieme rozhnevať, a ak ich má jedného dňa prostredníctvom Nasuady riadiť táto Rada, musíme ich upokojiť. Nezabúdaj, že ich ženie rovnaký pud sebazáchovy ako nás.

Čo však od nás budú chcieť, keď nás budú mať v hrsti? Dodržia dohodu medzi Vardenmi a elfmi a dovoľia nám odísť na výcvik do Ellesméry alebo nám prikážu niečo iné? Jörmundur na mňa pôsobí ako čestný muž, ale čo ostatní členovia Rady? Nevidím do nich.

Zafira sa mu otrela čelustou o temeno hlavy. Pristúp na to, že sa na Nasuadinom slávnostnom vymenovaní zúčastníš; myslím, že toto

musíme urobiť. A pokiaľ ide o prísahu poslušnosti, skús sa jej nejako vyhnúť. Možno sa dovtedy stane niečo, čo naše postavenie zmení... Arya hádam príde na nejaké riešenie...

A tak Eragon prikývol a povedal: „Urobím, ako si želáte, zúčastním sa na Nasuadinom vymenovaní.“

Jörmundurovi navidomoči odľahlo. „Výborne, výborne. Zostáva nám vyriešiť už len jednu vec, skôr než odídeš: Nasuadin súhlas. Nie je dôvod odkladať to, keď sme tu teraz všetci pohromade. Okamžite po ňu pošlem. Aj po Aryu – kým naše rozhodnutie zverejníme, potrebujeme súhlas elfov. Nemalo by to byť ťažké, Arya sa nepostaví proti Rade ani proti tebe, Eragon. Bude musieť na našu voľbu pristúpiť.“

„Počkať!“ zavelila Elessari a oči sa jej ocelovo blykli. „Ešte tvoje slovo, Jazdec. Si ochotný odprisahať na obrade vernosť?“

„Áno, áno, to musíš,“ pridal sa Falberd. „Pre nás Vardenov by bola potupa, keby sme ti nemohli poskytovať všemožnú ochranu.“

Veľmi elegantne vyjadrené!

Za pokus to stojí, usúdila Zafira. Obávam sa, že v tejto chvíli nemáš na výber.

Určite by sa nám neodvážili ublížiť, aj keby som hneď odmietol.

To nie, ale mohli by nám riadne strpčiť život. Radím ti súhlasiť nie kvôli mne, ale v tvojom vlastnom záujme. Existuje toľko nebezpečenstiev, pred ktorými ťa nedokážem ochrániť, Eragon... Ak stojí proti tebe sám Galbatorix, potrebuješ mať okolo seba spojencov, nie nepriateľov. Nemôžeme si dovoliť postaviť sa súčasne proti Vardenom aj proti Kráľovstvu.

„Prísahu zložím,“ povedal nakoniec. Bolo počuť, ako si všetci okolo stola vydýchli od úľavy – dokonca aj Umérth, hoci sa to snažil zakryť. *Oni sa nás boja!*

Veľmi správne, len nech sa boja, uštípačne zavrčala Zafira.

Jörmundur zavolať Jaršu a niekoľkými slovami mu rozkázal priviesť Nasuadu a Aryu. Keď chlapec odbehol, rozhovor uviazol a rozhostilo sa nepríjemné ticho. Eragon členom Rady nevenoval

pozornosť a horúčkovito si lámal hlavu, ako z tejto bezvýchodiskovej situácie vybránuť. Na nič však neprišiel.

Keď sa dvere znova otvorili, všetci sa k nim s očakávaním otočili. Prvá vošla Nasuada s vysoko zdvihnutou bradou a vyrovnaným pohľadom. Mala na sebe vyšívané šaty v tom najtmavšom čiernom od-tieni, ešte tmavšom než jej pokožka, oživoval ich len purpurový pás, ktorý sa jej tiahol od pleca po bok. Za ňou kráčala Arya, pružne ako mačka, a nakoniec Jarša s výrazom úprimného ohromenia na tvári.

Jörmundur chlapca prepustil a pomohol Nasuade do kresla. Eragon chcel urobiť to isté pre Aryu, ale tá ponúkané kreslo nevzala na vedomie a zostala stáť dosť ďaleko od stola. *Zafira, povedal, povedz jej rýchlo, čo sa tu stalo. Mám tušenie, že Rada starších ju ne-mieni informovať, že ma prinútili prisahať vernosť Vardenom.*

„Arya,“ privítal ju Jörmundur úklonom hlavy a potom sa sú-stredil na Nasuadu. „Nasuada, dcéra Ažihada, utrpela si najväčšiu stratu z nás všetkých a Rada starších ti chce oficiálne vyjadriť svoju najhlbšiu sústrasť...“ A potom tichšie dodal: „Chceme, aby si vedela, že s tebou veľmi cítime. Každý z nás vie, aké to je, keď v boji s Krá-lovstvom stratí člena rodiny.“

„Ďakujem,“ zamrmlala Nasuada a sklopila mandľové oči. Sede-la tam, plachá a zdržanlivá, a vyzerala taká zraniteľná, že Eragon zatúžil chrániť ju. Jej správanie sa tragicky líšilo od vystupovania tej energetickej mladej ženy, ktorá pred bitkou navštívila Eragona a Zafiru v dračej hale.

„Hoci v tejto chvíli prežívaš hlboký smútok, čelíme problému, ktorý musíš vyriešiť. Rada starších sa nemôže postaviť na čelo Var-denov a hneď po pohrebe musí niekto nahradiť tvojho otca. Žia-dame ťa, aby si sa ujala vedenia Vardenov. Ako jeho dedičstvo ti právom patrí – Vardeni to od teba očakávajú.“

Nasuada sklonila hlavu a v očiach sa jej zaleskli slzy. Keď prehovo-rila, v hlase jej znel hlboký smútok: „Nikdy by mi nezišlo na um, že ma v takom mladom veku povoláte na otcovo miesto. No... ak trváte na tom, že je to moja povinnosť... s radosťou sa tohto úradu ujmem.“